

Arrest

nr. 220 500 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, tot het opleggen van een inreisverbod, van 13 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. B.
voornaam : S.
geboortedatum : 02.06.1982
geboorteplaats : ...
nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS;

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13,04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag Ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart In 2007 naar België te zijn gekomen. Hij deed echter pas In 2009 een eerste poging om zijn verblijf in België te regulariseren. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (BGV op 03/05/2013 en 31.10.2016) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/06/2013 dat hem betekend werd op 27/05/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes regularisatie aanvragen op basis van humanitaire redenen werden altem geweigerd.

Het feit dat betrokkenes broers E.B.F. en J. en betrokkenes zus E.B.M. de Belgische nationaliteit hebben en In België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat hij samenwoont met zijn broer J.. Hij toont immers niet aan dat hij afhankelijk is van zijn broers en zus. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit tan aanzien van het recht op een gezins- of privéleven

zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers en zus kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart dat hij geen partner en kinderen heeft in België, Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart reeds 10 jaar in België te zijn, Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd In België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het

EVRM. (zie In deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par.77).

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wil naar Marokko omdat heel zijn familie in België woont of elders in Europa (Frankrijk).

Hij verklaart geen familie meer te hebben in Europa en dat hij stress krijgt als hij er aan denkt terug naar Marokko moet gaan. Hij verklaart ook dat hij nooit iets heeft gedaan in België en geen problemen heeft gehad in België. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij TBC heeft en hiervoor in behandeling is in België. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker bekritiseert in een enig middel de motieven die de duur van het inreisverbod schragen en betoogt dat de motivering geen afdoende verantwoording is voor deze duur. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"7.

Blijkens de bestreden beslissing wordt duur van het inreisverbod bepaald op grond van volgende elementen:

- Verzoeker heeft "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en zijn regularisatie-aanvragen werden geweigerd;*
- belang van de immigratiecontrole;*
- een schending van art. 3 of art. 8 EVRM wordt niet aangetoond;*

Deze motivering vormt allesbehalve een afdoende verantwoording voor het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar.

(i) Nopens de vermeende hardnekkigheid om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven

8.

De eerste overweging m.b.t. de duur van het inreisverbod is de suggestie dat verzoeker hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied zou verblijven.

De overweging dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.

En nog:

" De enkele vaststelling dat de verzoeker met voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de - in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. "

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

"De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. "

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

9.

De overweging dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is bovendien onvoldoende genuanceerd en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

De verwerende partij verzuimt in rekening te brengen dat verzoeker telkens meer dan 3 jaar heeft moeten wachten op een beslissing m.b.t. zijn aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw:

- de aanvraag dd. 11.12.09 leidde pas tot een beslissing op 03.05.2013

- de aanvraag dd. 25.07.13 leidde pas tot een beslissing op 31.10.2016

Verwerende partij verzuimt op een ernstige wijze rekening te houden met de eigen verantwoordelijkheid welke zij draagt voor de integratie en het ontwikkelen van een privé-leven door verzoeker. Verwerende partij heeft (2 x) meer dan 3 jaar gewacht om een beslissing te nemen m.b.t. de verblijfsaanvraag van verzoeker, zodat zij de integratie en het privé-leven van verzoeker niet zomaar terzijde kan schuiven als een eigen verantwoordelijkheid van verzoeker om zich alhier in onwettig verblijf op te houden. Uw Raad oordeelde eerder reeds dat ook bij de beoordeling van een langdurig verblijf ook rekening dient te worden gehouden met de eigen verantwoordelijkheid van de Belgische Staat (Arrest RvV met nr. 181.193 dd. 24.01.17)

Voormelde specifieke omstandigheden rechtvaardigen dan wel het illegaal verblijf van verzoeker niet, zij tonen wel aan dat verzoeker niet kwaadwillig, hardnekkig en roekeloos op Belgisch grondgebied heeft verblijven, hetgeen de woordkeuze van verwerende parti (= "heeft niet getwijfeld") wel tracht te suggereren.

Waar verwerende partij verzuimt om rekening te houden met voormelde specifieke omstandigheden is de bestreden beslissing strijdig met art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

(ii) Nopens het belang van de immigratiecontrole

10.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is thans een stereotiep onderdeel geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd.

(iii) Nopens de eerbiediging van art. 3 en 8 EVRM

11.

De bestreden beslissing bevat ook een hele uiteenzetting nopens de eerbiediging van artt. 3 en 8 EVRM.(cfr. supra)

Deze uiteenzetting van verwerende partij is er - blijkens de beslissing zelf- op gericht aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod toch verenigbaar zou zijn met art. 3 en art. 8 EVRM.

De overweging van de Staatssecretaris dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, verantwoordt mogelijks wel het opleggen van een inreisverbod an sich, doch verantwoordt daarom nog niet waarom de afwezigheid van deze schending zou verantwoorden dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

De afwezigheid van een schending van art. 3 en art. 8 EVRM kan bijv. ook de keuze voor een inreisverbod van 6 maanden of 1 jaar verantwoorden.

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar.

12.

Daarbij komt dat de bestreden beslissing bij het opleggen van het inreisverbod en de bepaling van de duur ervan op geen enkele wijze rekening houdt met het gegeven dat verzoeker 2 maal gedurende meer dan 3 jaar op Belgisch grondgebied heeft gewacht op een beslissing m.b.t. zijn aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw., en dat de beroepsprocedures van verzoeker nog hangende zijn, zodat geen enkele van zijn verblijfsrechtelijke procedures thans reeds als afgesloten kan worden beschouwd.

Verwerende partij behoorde redelijkerwijze rekening te houden met deze specifieke omstandigheid, waarvoor zij uiteindelijk toch mede zelf de verantwoordelijkheid draagt, aangezien verzoeker geen enkele handeling heeft gesteld die heeft bijgedragen tot deze uitzonderlijke lange behandelingsduur van zijn (relatief) eenvoudige aanvraag.

Waar verwerende partij deze omstandigheid niet mee in overweging neemt, is de bestreden beslissing strijdig met de materiële motiveringsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. Het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid 2°, in het bijzonder omdat:

“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (BGV op 03/05/2013 en 31.10.2016) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/06/2013 dat hem betekend werd op 27/05/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Verzoeker stelt dan wel dat een afzonderlijke motivering met betrekking tot de duur ontbreekt, maar een eenvoudige lezing toont aan dat hij daarin niet kan worden bijgetreden: in de bestreden beslissing wordt, voor wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, rekening gehouden met het feit dat verzoekers regularisatieaanvragen werden geweigerd, dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM en evenmin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde besluit dat gelet op het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, op alle elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod voor 2 jaar proportioneel is.

Hieruit blijkt al dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij, middels zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, erop alludeert dat het gestelde dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven het enige motief is dat de duur van het inreisverbod verantwoordt en dat dat, omdat het in wezen niets meer zou zijn dan de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, niet zou volstaan.

Verzoeker betoogt verder dat de motivering minstens gebrekkig is en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, omdat verzuimd werd in acht te nemen dat hij telkens meer dan drie jaar heeft moeten wachten op een beslissing met betrekking tot zijn aanvragen op

grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij hier zelf een verantwoordelijkheid draagt en dus ook voor zijn integratie en in die periode ontwikkelde privéleven.

Verzoeker kan ook hierin niet worden bijgetreden: de verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de door hem ingediende regularisatieaanvragen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, maar heeft erop gewezen dat deze alle werden geweigerd. Verzoeker verwijst verder weliswaar naar een arrest van de Raad, doch dit is in casu niet dienstig, nu de omstandigheden van de zaak daar volledig verschillend waren. Meer in het bijzonder werd er in dit arrest op gewezen dat de asielaanvraag en haar procedure meer dan zes jaar duurde en dat verzoekers tijdens hun legaal verblijf hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden ingediend. Dit is in casu geenszins het geval: verzoeker heeft nooit een legaal verblijf gehad. Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet brengt op zich geen wijziging met zich mee van het statuut van de aanvrager, zodat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij op dit vlak niet afdoende rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak waar zij heeft gesteld dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering geeft onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker erkent dit ook met zoveel woorden, maar betoogt dat de omstandigheden aantonen dat hij niet kwaadwillig, hardnekkig en roekeloos op Belgisch grondgebied heeft verbleven, hetgeen de verwerende partij wel suggereert waar zij betoogt dat hij "niet getwijfeld" heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Echter, in het licht van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde in 2007 naar België te zijn gekomen en pas in 2009 een eerste poging deed om zijn verblijf te regulariseren en dat hij reeds op 3 mei 2013 en 31 oktober 2016 bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven, toont hij niet aan dat de desbetreffende motivering ongenueanceerd is.

Tot slot valt niet in te zien waarom de gemachtigde nadat hij de specifieke omstandigheden van het geval in acht heeft genomen, niet zou mogen wijzen op het belang van de immigratiecontrole. Zoals hiervoor reeds werd geoordeeld, heeft verzoeker kennis van de motieven die hebben geleid tot een termijn van twee jaar en kan hij er zich tegen verdedigen, zodat niet moet worden gemotiveerd waarom het belang van de immigratiecontrole niet zou kunnen worden gevrijwaard bij een kortere termijn. Eenzelfde vaststelling geldt voor wat betreft de kritiek van verzoeker dat de overweging dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet verantwoordt waarom een inreisverbod voor de duur van 2 jaar wordt opgelegd. Verzoeker is immers perfect in de mogelijkheid om met concrete argumenten aan te tonen waarom de duur van 2 jaar in zijn geval kennelijk onredelijk zou zijn, maar hij blijft daartoe in gebreke.

2.3. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of dat hij er niet afdoende over heeft gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS